

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

По случай 94 години от
убийството на
Ал. Стамболийски
публикуваме откъс от книгата
на Никола Петков
„Александър Стамболийски“,
издадена през 1930 г.

Борческият дух на Ал. Стамболийски пленява и фантазира; този дух е присъща черта само на великите водители на народните маси, на завоевателите, на апостолите, които са се посветили всецяло в услуга на една идея, на един култ. Ал. Стамболийски беше истински водител на земеделското съсловие в България. Вечната му мисъл беше сдружаването на земеделците, а вечният му култ - Български земеделски народен съюз!

Смелостта на Стамболийски е достойна за подражаване. Тя се проявява в делата му, в мъченическата му смърт и във всичко говорено и писано от него. В някои случаи тази негова смелост създаде епоха. Да кажеш в очите на всемогъщия цар Фердинанд, пред когото всички трепереха: „Ваше величество, ако предприемете тази война, вашата глава ще се търкаля по улицата“, е смелост рядка в летописите на историята. Да заявиш пред многолюдното събрание: „Фердинанд е най-големият виновник за катастрофата и той трябва да бъде обесен с главата надолу пред паметника на Цар Освободител“, е риск, който влече след себе си смъртното наказание.

Още от началото, когато се впуснал в политическия живот и до смъртта си Ал. Стамболийски остана смел в атаките си, горд в държанието си, осмислен в най-малките си действия. В началото на зараждащия се БЗНСъюз той е по-умерен и статиите му имат за цел да увещават земеделците към сдружаване, към взаимодействие за запазване на своите интереси. Но когато другите партии с нападки, обвинения, клюки и подигравки подемахт борба срещу Земеделския съюз, Стамболийски не се стресва, не се отчайва. И подобно на рицар, заобиколен от всички страни с неприятели, върти голямата си сабя и нанася тежки удари.

Малодушните не са за него. Той не се боеше от нищо, презираше опасностите и караше и другите да постъпват като него: „Бъдете смели и отивайте докрай в предаността си към делото и борбите...“

Цели 20 години той стоя начело на тази величествена борба, като има за оръжие само съюзния орган в. „Земеделско знаме“. Чрез него той разви, разшири, уясни и оформи идеите и теориите на Земеделския съюз. Смело може да се каже, че Ал. Стамболийски е главният идеолог на земеделското сдружаване. Това се е винаги признавало от Забунова и Драгиева. Днес, благодарение на него, почти никой не оспорва принципите, върху които е сложен БЗНСъюз. Те са нещо самобитно и оригинално. Много по-късно в Западна Европа започнаха да се образуват земеделски съюзи с програми, подобни на българския.

Александър
Стамболийски

роден
1 март 1879 г.
в Славовица

убит
14 юни 1923 т.
в Славовица

ВЕЛИКАНЪТ

На Ал. Стамболийски

Злодеи в мрачна юнска нощ злодейски те убиха
и бликалите кърви бликат в огнени искри...
Ножовете, които във снагата ти забиха,
пожар нестихващ запалиха, че и днес гори!

Край Славовица черен креп се спусна над страната.
Сред синевата небосводна пламнаха лъчи...
И в лозето, без кръст, чернее зинал гроб в земята,
и птича песен като погребален химн звучи!

Безсмъртен в пантеона на безсмъртните остана.
Безсмъртието твоето име вечно ще краси,
че Ти идеолога земеделски ВЕЛИКАНА
във висините сияйни величав се извиси!

Иван Селановски

Когато Стамболийски застана начело на управлението на страната, той прояви същата решителност, както в опозиция. Условието, при които той пое властта бяха особено тежки. България беше победена и разстроена. Великите сили и съседните държави гледаха на българския народ като на омразен неприятел. Той вървеше напред към спасителния бряг непоколебима смелост. Смелост беше от негова страна да подпише Ньойския договор тогава, когато всеки от партийните шефове предпочиташе да излага България на големи опасности, отколкото да изложи името си. Смелост беше да отиде и протегне ръка на Пашич и Венизелос за взаимно разбирателство, въпреки че България беше победена...

Доказал своята прозорливост като държавник, той предказа и своята смърт в паметните думи, казани пред останките на неговия другар Ал. Димитров: „Аз намирам за най-идеална и най-красива моменталната смърт, дошла при изпълнение на дълга.“

Отпечатването на
брой 2/2017
се финансира от
Сашо Стоянов -
организационен
секретар на БЗНС

ДАРЕНИЯ за в. „Литературно земеделско знаме“

Стоян Колдов - 20лв.
Тако Караиванов - 10лв.
д-р Хр. Обретенова - 10 лв.
Диана Георгиева - 5 лв.
Иван Селановски - 5лв.
Мирчо Момчилов - 5лв.
Петър Петров - 5лв.
Скъпи приятели,
БЛАГОДАРИМ ВИ!

Христо Ботев

роден

1 януари 1848

в Калофер

убит

2 юни 1876

във Врачанска

Планина

ВОЙВОДА НА ПОЕТИТЕ

И РЕВОЛЮЦИОНЕРИТЕ

Христо Ботев е един от най-великите синове на България за всички времена. Той е гениален и в литературната, и в революционната си дейност. У него са неразделни перото и сабята, песента и идеята за свобода.

Броят на Ботевите стихотворения е колкото броя на годините му, броят на публицистичните му творби и размерът на революционната му дейност също. Но те запълват цяла епоха! Огнят, зареден в тях никога няма да изтлее. Той стопля сърцата на българите и днес. Всяка негова мисъл, всяка негова строфа, всяко негово прозрение звучат особено актуално днес - като обобщение на истината за онази робска епоха, като зов за осмисляне на съвременното, като послание към бъдещето.

Геният му избухва изведнъж като вулкан. Избухва от натрупания заряд в народната душевност през вековете. Избухва без да е имал равностойни предходници, без да има и равностойни следовници.

Гениите са единствени.

Все пак - предшественик на Ботев е неизчерпаемата съкровищница на народното творчество. Петстотин години народът ни е излизал в песни своите болки и копнежи, своите радости и надежди, своите страдания и мечти. Майката на поета Ана Нектариева е чудесна изпълнителка на народни песни и го закърмя с тяхната магия още от ранното му детство. Гениалната дарба му помага в духа на народната песен да изпее своите неподражаеми двадесетина песни и с тях да издигне българската поезия до недостижими върхове. По мощта на чувствата, по силата на емоционалната енергия, по виталното художествено въздействие те до днес нямат и едва ли някога ще имат равни.

Публицистиката на Христо Ботев изцяло е подчинена на смисъла на неговия живот безкомпромисна, непримирима борба за народна свобода и човешки правдини. Той знае, че борбата изисква жертви и саможертви. Най-възвишената негова цел е свободата на Отечеството. А за себе си желае едно:

Подкрепи и мен ръката,
та кога възстане робът,
в редовете на борбата
да си найда и аз гробът!

И тръгва да осъществи своята молитва. Съставя чета от около 200 патриоти, с които преминава Дунава, за да освобождава поробеното Отечество.

На 20 май /2 юни/ 1876 г. край връх Околчица Христо Ботев пада, прострелян в сърцето от куршум, изпратен от все още неустановен стрелец. За да се пресели в олтара на безсмъртните. От този връх започва неговото истинско и вечно безсмъртие...

Кирил Назъров

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!

С пожелание за здраве и незабрана на всичко написано...
 Дора Манчева - 4 април
 Борис Сандански - 7 април
 Милка Пешева - 12 април
 Вяра Дамянова - 26 април
 Иван Кутинов - 26 април
 Милчо Присадашки - 11 юни
 Габриела Цаневна - 16 юни
 Петър Бонев - 24 юни
 Василена Стамова - 26 юни

ДОБРО УТРО

Добро утро, ден велик!
 Ти идваш с ясната зора.
 Аз зная днес, във този миг,
 един роди се, друг умря.
 А малкият човечек земен
 с мечти на великан голям,
 с делата си да е потребен
 без разлика на пол и сан.

От бурите и ветровете
 души ни в леден мрак живеят.
 Съдбите ни са синовете
 и за щастлив живот копнеят.

И вечно търсят световите,
 незнайното да разберат.
 С любов да молим боговете
 от злото да ни отърват.

Милка Пешева

ПОВИК

Конете на деня-на водопой,
 усмихната се губя в ширинето,
 и виждам баба със стария разбой
 тъче пътека към небето.

И викам детството-наивно, босоного
 в жаравата от болка и раздяла.
 Какво ли се научих аз да мога-
 Луната да превръщам в птица бяла.

Дедите ми, жените на рода ми,
 във люлка на ръцете си ме вдигат.
 И ме кръщават с неспокойно име,
 та свободата вечно да не ми достига.

Вяра Дамянова

КАРЦИРАНИЯТ ПОЕТ

На Трифон Кунев

Видях те в карцера мрачен
 наказан без хляб и вода,
 проклинаше своите палачи,
 лишилите от свобода

Защо бе наказан, поете,
 каква бе твоята вина,
 та те лишиха враговете
 от въздух и от светлина?

Това ли, че ти с фейлетони
 не един злодей прикова
 на стълб позорен, и милиони
 борци на борба призова?

Те бяха „ситни“, бяха „дребни“,
 но бяха слова динамит.
 Който до тях се докоснеш,
 ставаше по-твърд от гранит.

Иван Кутинов

СЪДБАТА НИ бе лист написан

А чувствата ни бистър свод!
 Сега сме вече свят улисан,
 с един събуден гръмоотвод...
 Откърли ли се гръм в небето,
 приемаме го... Сетне пак,
 под стряхата на дъждовете
 стоим изправени на крак!

В жаравата на вековете
 един и същ покой гори.
 Една и съща мъка свети
 макар да сме с възторг дори!
 Каквото и да обещава
 не ще успее да ти дам...
 Макар да искам да позная,
 във теб закотвен моя храм.

Милчо Присадашки

ДА СИ СПОМНИМ...

Георги Киришев - 04 април
 Йордан Христов - 22 май
 Боян Илиев - 07 юни
 Марин Начев - 09 юни

РЕША ДЪЖДА

реша дъжда
 решето е ръката ми,
 през което
 капките падат,
 като гюлета

листчетата
 на гула розовеят
 кръвта ми
 се смеси с дъжда
 в корените му;
 по кръвоносната
 система на
 стъблото ще
 стигне до листата
 и цветчетата
 пак ще розовеят
 ***

режеш
 непослушните
 клонки на
 ружите
 сърцето
 ми
 режеш
 с болката
 на цветето

Режа
 непослушните
 клонки на
 косите си
 костите ти
 омекват,
 режа
 болката
 в сърцето ти

Габриела Цанева

РОДНО СЕЛО

Трепти в душата ми копнеж
 по тебе, българско село.
 Топят се като ранен скреж
 надеждите и по чело
 браздят годините следи.
 Едва ли някога, едва
 ще дойдат тъй мечтани дни
 да бъда в твоите поля.
 Любимо българско село,
 копнея в утринни тъми,
 кога с теглото си само
 пробуждаш се преди зори,
 да чуя първите коли
 кога притракат с остър звън
 за към оставени бразди.
 Било е сън, било е сън!

Стефан Стамов

През 1950 г. Партийното ръководство в
 родното ми село, взе решение вършитбата да
 се извърши извън селото, на определено за
 целта място. Тази директива засягаше само
 стопаните, обявени от партията за „кулаци“.
 Така се образува „Кулашкият склад“. Жътвата
 свърши, добивът бе голям. „Кулаците“ от
 селото превозваха снопите от ранна утрин до
 късна вечер. Охраната на склада беше тяхно
 задължение. Изпращаха по-големите деца.
 Баща ми също беше в редиците на кулаците, и
 аз ходех да охранявам склада.

Разпределихме се на смени - дневна от
 трима и нощна, от пет човека.

Юли месец. Дните дълги..., Дълги...,
 сякаш безкрайни. Нощите - мимолетни,
 изпълнени с духа на узряла пшеница. Звездно
 небе... Съзвездия... Усмихнала се луна.

Една безкрайна романтика под необятния
 златисто-пламнал небосвод.

ПИСМО

на любимата

Студено е ... Сам съм... Вече се мръква,
 далече се тракат врати...
 Навярно съм викал - екът не замлъква,
 килията още кънти.

Не мога да гледам, не искам да чувам,
 не трябва да мисля за теб.
 О, спомен, иди си... Защо се бунтувам -
 светът е и груб, и свиреп.

Иди си! Не! Знай, че сред образи много
 най-милият образ си ти,
 а думите, казани тъжно и строго
 са израз на болка - прости!

ОБИЧАМ ТЕ! Как тъй стана?...
 Под пръснати руси коси
 поглеждаха скромно в любовна закана
 две молеци сини очи.

С тях ме погледна на Нова година -
 тогаз, по паркетния гланц
 с истеричния смях на една мандолина
 кат вихър в безумния танц

се носехме двама. Всред многото двойки
 приятен бе шепотът тих.
 В нощта, напоена с парфюмни упойки,
 докъсно аз щастие пих.

Но ето, безумец, напуснах игрите,
 нестигнали своя разгар;
 в компания друга ще срещна аз дните
 на фаталния нов календар.

Облякох се бързо, подадох ръка си...
 О, страшен налудничав план!
 "Прощавай" - не казах, не чух и гласа ти,
 усетих сал нежната длан...

и... погледа, погледа с пламъка вечен,
 и молещ, и питащ "къде"?
 Прониза ме той, часът бе обречен,
 излязох... терора да спрем!...

Лети мисълта ми, но сякаш умора
 тормози ме... Слагам ръка,
 а нещо забило, помътва ми зора,
 боли, а не мога да спра.

Животът горчив е. Той с груба повеля
 миражите светли руши,
 издига прегради, събира, разделя,
 разплаква и сълзи суши...

Студено... В килията вече се мръква.
 Далече се тракат врати.
 Сърцето ранено не спира, не млъква,
 сърцето ранено кърви...

Тодор Цанев

НЕВИДИМАТА РЪКА

разказ по действителен случай

В тези идилични нощи, когато се събирахме с момчетата от нашата смяна да охраняваме
 склада, говорехме за какво ли не. Ех, незабравими години... Глъч и смях до полунощ! Но, ето
 че дойде време за вършитба. Вършачката с гърмящия трактор ще влезе между камарите, ще
 бумти, ще тропат, а житните зърна ще падат като безброй жълтици и ще пълнят хамбарите.
 Стопаните водеха разговори помежду си кой на кого да помага с работна ръка. Трябва снопи да
 се подават за вършачката, слама да складира, плява да се събира... Отговорност! Зърно се
 прибира. Хляб за цяла година! Ами за посев, за наряди... Леко ли е?! Селска неволя. Откъде ли
 не идва????

Ала два-три дни преди вършеенето да започне се случи нещо ужасно, нещо непоправимо!!!!
 В събота срещу неделя, през нощта.... Не беше ред на моята смяна. Свободни бяхме. Други
 бяха. Между тях и едно момиче, едва на 14 години. Пепа, от Първановия род.

Този ден родителите ми дадоха почивка. С моя съсед и приятел Гошо, решихме да отидем
 на плаж на река Дунав. Тръгнахме сутринта, докато е още рано и хладно. Той, със своята
 приятелка, а аз с моята. Път един час. Не вървахме, а просто летяхме с крилата на младостта.
 Чудесна утрин, предвещаваща чудесен ден! Ето ни пред реката. Прекосихме ръкава на малкия
 Дунав, който почти бе пресъхнал през лятото. Стъпихме на остров „Есперанто“, а оттатък
 голямата плавателна река и Румъния. Пред нас се стрелна плажната й ивица, обхванала
 крайбрежието на острова. Самият остров - изпълнен с върби, ракета, осеян с треви и вековни
 дървета, сред които ята от комари. А ситнозърнестият пясък, сякаш пухкав килим върху плажа,
 отразява с брилянтни отблясъци искрящите слънчеви лъчи. Водата топла, приятна... Рибките
 прозират като през огромен аквариум в прозрачните води. При тая пленителна гледка, при това
 неповторимо сияние, не ни оставаше нищо друго: плуване, къпане, любуване....Ето ни по
 бански гмурваме се под водата пляс-пляс и пак над водата. Пръскаме се с нея, превърнали я в
 сребристи капчици. Същински сме деца... До нас с Гошо са любимите същества това е
 младостта: желание, полет, надежда! Денят неусетно преваля. Слънцето клони към залез. Със
 загорели гърбове поемаме обратно по прашния път към селото, готово да се сгуши под
 завивката на заспиващия морен ден. Босите ни крака шляпат из прахта, а зад нас се извива
 тънка сива пелена.... Доволни и щастливи от изживените мигове на плажа, стигнахме в селото.
 Полумрак.

ПРАЗНИК НА ПОЕЗИЯТА

В първия ден на пролетта, в Регионалната библиотека „Любен Каравелов“ в Русе се състоя едно мило пролетно тържество: беше представена най-новата поетична книга на Габриела Цанева.

Голямото фоайе на библиотеката беше изпълнено с много почитатели на поезията: хора с различни професии, от различни възрасти. Книгата „Бурята сплита ръце“ беше представена от театроведа Крум Гергицов. Той подчерта, че структурата на книгата съдържа две части: в едната поетесата изразява размислите си и чувствата си, породени от днешната псевдодемокрация, а в другата - дълбоките си лични преживявания, породени от тежката болест на близък човек.

Г-н Гергицов се спря конкретно на няколко стихотворения, като посочи майсторството, с което авторката ги е написала и което е белег на нейната оригиналност. След това бе дадена думата на Габриела Цанева. Тя говори много развълнувано и искрено за своите преживявания при написването на стиховете, нещо, което рядко се среща при подобни случаи. Нейната откровеност допадна много на публиката, която често я прекъсва с ръкопляскания. Няколко души от присъстващите се изказаха за стиховете твърде емоционално, други зададоха въпроси на поетесата.

Срещата завърши много вълнуващо. Граждани подариха цветя на поетесата, разговаряха с нея и ѝ пожелаха още по-големи успехи по трудния път на поетичното творчество.

Хората си тръгнаха, като продължиха да разговарят помежду си за стиховете, които чува, за откровеността, с която авторката представи книгата си и самата себе си.

На мен ми направи силно впечатление това, че Габриела Цанева ни поднесе една поезия от първо лице. Във всяко свое стихотворение тя казва: ето това съм аз! Тя не съчинява, тя сътворява, тя изживява! Тя порицава злото в живота. Тя защитава правото на човека да бъде свободен, да бъде щастлив. Предишните ѝ десет книги са стъпала, по които тя се изкачи, за да достигне до „Бурята сплита ръце“. Дано след бурята да дойде слънчев и топъл ден...

НАШИ ЮБИЛЯРИ
Методи Новев

Методи Новев е роден на 8 април 1927 г. в село Житуша, Радомирско. Завършил е СУ "Св. Климент Охридски, със специалност педагогика.

Бил е Член на ЗМС "Петър Сърбински" от 1944 до 1947 година, като такъв през 1945 г. е избран в Околийското ръководство на ЗМС, заведущ организаторската и културната дейност. През 1949 г. участва в конспирация за сваляне на "народната" власт. В началото на 1950 г. създава конспирация в селата Кленовик, Житуша, Жедна и Извор. През април произнася реч в планината и със своите другари копаят скривалище и започват да складират оръжие. На 1 март 1952 г. е задържан във влака за Радомир и е разследван за конспирацията до средата на април, когато бива освободен. През юли същата година е задържан в Софийския затвор и е осъден на 15 г. лишаване от свобода. Присъдата изтърпява във Варненския затвор, на о-в Персин при Белене и Пазарджишкия затвор.

Стихове пише от ученическите си години в прогимназията. Публикувани във в. "Земеделско знаме", "Литературно знаме" и в литературния сборник "Детелина" (1 том). Автор е на стихосбирката "Зад телените мрежи" (1999).

Член е на Съюза на писателите-земеделци в България.

ПАМЕТ

ИСКЪР ШУМАНОВ
12 юли 1919 - 22 май 2011
Никога няма да те забравим!
Поклон!

ТЪЖНА ВЕСТ

На 25 май, преди изгрев слънце, почина всеотдайната активистка на БЗНС **ТАНА МИНЕВА КАРАИВАНОВА**, родена на 8.XI.1937 г. Тя беше дълги години председател на земеделската дружба в с. Малево, Хасковска област и член на Общинското настоятелство.

СЛАВЕЕВИ ГОРИ

На 1 май т. г. в местността "Славееви гори" край Бяла Черква се проведе Национален земеделски събор - поклонение по повод 91 години от кончината на бащата на земеделското движение Цанко Церковски.

Възпоменателното честване се организира от ПП Обединени земеделци и Кметството на град Бяла черква. На него присъстваха белочерковци, представители на местната власт и националното ръководство на ПП Обединени земеделци, членове и симпатизанти на партията от цялата страна.

Живка Танчева

БЕЛЕНЕ

27 май... Остров Персин, късче прекрасна, българска земя сред водите на тихия „бял Дунав“ пропита с кръвта, сълзите и страданията на мъчениците на XX век, жертви на комунистическия терор. Тук, въпреки проливния дъжд се събраха стотици хора от цялата страна, бивши лагерници, наследници на жертвите, много земеделци и свободомислещи хора да почетат паметта на страдалците.

В специално обръщение, изпратено от Италия, отец Паоло Кортези каза: „Надявам се на скорошно завръщане, за да продължим започнатите начинания, за да се издигне тук, в Белене, мост между поколенията, за да чуят всички песента на свободата, за да се превърне Белене в място на памет.“

Текст и снимки: *Елисавета Трендафилова-Радева*

Христо Ангелов

ЩЕ БЪДЕМ!

ЩЕ БЪДЕ ПРОЛЕТ, ЩЕ ЦЪФТЯТ ЦВЕТЯТА.
ЩЕ КАЦНЕ ЛЯСТОВИЦА В РОДНА СТЕП.
ЗА НОВ ЖИВОТ ПРОБУЖДА СЕ ЗЕМЯТА
И АЗ ЩЕ ДОЙДА ПАК ПРИ ТЕБ.

ЩЕ БЪДЕМ НАЙ-ЩАСТЛИВИТЕ, ЛЮБИМА!
ПОВЯРВАЙ - РОЗИТЕ ЩЕ РАЗЦЪФТЯТ,
А БУЙНА ПРОЛЕТ Е СЛЕД ТЕЖКА ЗИМА,
СЪРЦАТА В НЕГА ЩЕ СЕ ПОТОПЯТ!

НА ВИТОША ПО ЦВЕТНИТЕ ПОЛЯНИ
ЩЕ ГОНИМ ПЕПЕРУДИ КАТ ДЕЦА.
В ПРЕГЪРДКИ СИ ЩЕ ПАДНЕМ ЗАПЪХТЯНИ
СЪС СВЕТЛИ РУМЕНИ ЛИЦА!

А СЛЪНЦЕТО ЩОМ В ЗЛАТЕН ПРАХ ЗАЛЕЗЕ,
НА ЛЮЛИН В ПРИКАЗНИЯ ХУБАВ СКАТ,
ВЕДНО СЪС ВИТОШКИЯ ХЛАД ЩЕ СЛЕЗЕМ
ВЪВ СТОЛИЧНИЯ СВЕТЪЛ ГРАД..

ПЪРТИНА

Вали, вали и неумолима
е зимата със своя хладен дъх,
Надежда бяла само в нея има
и растеж оскъден като мъх...

През разстояние и кръговрати
в преспите потъва всеки ден.
Много бедни незаслужено богати,
а болката се е закотвила у мен.
Къде ме водите, дни зимни?
На пързалката и в бъдещия ден...
Чувам вече ридания на химни,
а копнежът е все още вдъхновен...

Но бурята пъртини заличава,
загубват се в миражна белота,
а вдъхновението не се предава
и надежди пръска по света.

Но ето, че гърдите ми изстиват
сетива и пръсти и сърце...
Като лавина миражите се сриват.
В далечината свети слънчево лице...

Маргарита Нешкова

ИЗЯВА НА ТВОРЧЕСКА ЗРЯЛОСТ

Така бих обобщил цялостното впечатление от новата стихосбирка на Маргарита Нешкова „ТЪЖНИЯТ ГРАД“. Посветена е на родния край: родното село, недалечното градче, родителите и дедите, близките и приятелите от детството и младостта, реалностите и мечтите, съпътстващи всеки човек по житейския му път...

От стихотворенията лъха романтичен и носталгичен повей, преклонение пред светли личности и природни хубости, чиста искреност и жизнелюбие...

Но нерядко прозвучават тъга и болка от нерадостната житейска съдба и по-точно от жестокия удар върху семейството ѝ, нанесен от комунистическата диктатура. Както и от всеобщата разруха след рухването на тоталитарната комунистическа власт. Разруха в природата и селищата и най-вече в душите на хората. Поради всичко това дори в най-примамния за авторката земен кът родния край тя се чувства като гостенка:

*Гостенка съм в малкия градец,
такава съм и в мойто родно село.
коренът ми - разпилян пращец,
на властолубива напаст дело.*

В цялата книга се долавя една умело изградена поетична сплав, едно уравновесено съзвучие от бодри и тъжни интонации, от минорна и мажорна тоналност, от ведри обаятелни природни простори и тъжни картини от разрухата...

В цикъла „МОИТЕ СОНЕТИ“ личи овладеният стих и богатството на изразни средства. Със силата на специфичния за нейната поезия съкровено-изповеден тон поетесата разработва общочовешки житейски проблеми, вълнения, преживявания...

Веселите сатирични строфи в края на стихосбирката разширяват и допълват още един шрих към творческата индивидуалност на поетесата Маргарита Нешкова.

Потърсете и прочетете тази книга.
Ще бъдете удовлетворени.

